73ste Jaargang — Nr 22. Zaterdag 4 Juni 1927

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel .....fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws .....fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten .....fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels .....fr. 2.50
Elke regel meer ..... fr. 0.25
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar.
vooraf betaalbaar.
25 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

TONGEREN 4 JUNI 1927.

SINXEN.

De nederdaling van den H. Geest over de Apostelen was de bekroning van het goddelijk werk der Verlossing.

De Zaligmaker had zijne leerlingen de komst van den Vertroester voorspeld, die hun alle waarheid zou leeren, die hen vervullen zou met de bovenaardsche kracht, noodig om het reddingswerk voort te zetten in de wereld. En toen de dagen van het Pinksterfeest daar waren en zij allen te zamen zich bevonden op eene plaats, ontstond er uit den hemel een gedruisch als van een hevigen wind die het huis vervulde, waar zij gezeten waren. En vurige tongen daalden neder op hunne hoofden en zij begonnen verschillende talen te spreken. Parthen en Meden, bewoners van Mesopotamie, van Judea en Cappadocie van Pontus en Azie, van Phrygie en Pampbylie, van Egypte en Libye Joden, Cretenzen en Arabieren, — allen hoorden hen in hun eigen taal spreken over de groote werken Gods.

Tot allen moest hun woord gaan. Alle volken moesten zij leeren en onderrichten. Alle menschen door het doopsel brengen tot God. Dit historische feit van het spreken der onderscheidene talen is tevens een heerlijk symbool van de algemeenheid der christelijke Kerk. Tot de geheele menschheid richt Zij zich zonder onderscheid van stam of ras. Niemand is uitgezonderd van het Verlossingswerk ; de gansche aarde moest de vruchten van dat Werk genieten. En dit zou zoo zijn tot aan de voleinding der tijden.

Wat de Kerk was bij de nederdaling van den H. Geest is zij ook thans. Haar wezen, haar leer, haar universeel karakter is niet veranderd.

De Christus wordt verheerlijkt onder alle windstreken en niemand blijft onthouden in de wijsheid, die van Boven is. Missionarissen vertrekken naar de verst afgelegene landen, naar de meest onherbergzame oorden. En aan de onbeschaafdste volken verkondigen zij de leer van Jezus-Christus, dikwerf, gelijk de Apostelen ten koste van hun bloed.

Het onderwijzend woord der Kerk klinkt over de geheele aarde en alle volken verstaan dat woord, kunnen het verstaan, wanneer zij slechts luisteren willen.

O, de boosheid der eerste tijden openbaart zich ook in onze dagen. Toen de Apostelen verliert en gesterkt door den H. Geest, de menigte traden en verschillende talen begonnen de spreken, waren er, die hen bespotten en lasterend van hen zeiden dat jonge wijn hen beneveld had. Ook thans worden de dienaren van Christus bespot, sluit men moedwillig de ooren voor de verkondiging van het geloof, sluit men de oogen voor het licht der waarheid.

Een dwaasheid en een ergernis is het christendom nog altijd voor velen. Maar het blijft zijne leer prediken in alle talen, voor alle volkeren en alle tijden. Verstaanbaar is die leer voor vreemdeling en landgenoot, voor kleinen en grooten, voor geleerden en eenvoudigen des harten. Zij is de groote weldaad Gods, die ten doel heeft alle menschen te brengen tot het koninkrijk der hemelen, een weldaad die geen grenzen kent, die geen onderscheid maakt tusschen de volkeren en stammen, maar tot de bewoners der gansche wereld spreekt dezelfde taal van Gods eindelooze liefde.

Laat dan vrij onze hedendaagsche ongelooviges hunne aanvallen hernieuwen tegen de Kerk : de Kerk zal vast staan, pal als de rots, want de geest Gods rust op haar en wijst op de beloften des eeuwigen levens.

En daarom is Sinxen, met Paschen, het hoogfeest der Kerk.

Paschen is het feest der overwinning op den dood, Sinxen het onderpand des eeuwigen levens.

En zoo stijgt heden onze bee ten Hemel : « Stort op ons, o God, den Geest uwer Waarheid. — Veni, Creator, Spiritus. »

Meer Liefde.

Het woord dat de naam doet kennen van de edelste van s menschen gevoelens, het woord dat de schoonste perel vormt in de kroon, die de ziel van den mensch verstert, heet liefde.

Dit woord in daden omgezet, volgens Christus voorbeeld, zou ons tranendal in een lusthof herscheppen en wij zouden de schreeuwende misstanden niet kennen, die op heden in onze maatschappij heerschen. Waar de liefde heerscht is vrede, waar vrede heerscht is geluk.

De liefde heeft een ruim arbeidsveld. Dat veld willen wij even beschouwen, de valsche liefde aantoonend en de ware voorhoudend, opdat wij een juiste voorstelling van dit woord zouden kunnen doen en zoo van de ware liefde de onze maken.

Waar moet er liefde bestaan, opdat zij volmaakt weze ? Liefde moet er wezen bij den eenling, bij de samenleving en beider liefde moet terugkeeren tot God, die haren oorsprong, haar beginsel is. In ieder menschenhart weze dus de liefde drievoudig : 1) liefde tot zich zelf ; 2) liefde tot den naaste ; 3) liefde tot God.

De liefde tot zich zelf bestaat niet in een overdreven eigenliefde, waardoor wij ons zigen willen verheffen en dat dikwijls ten nadeele van anderen, waardoor wij ons eigen vooropstellen, ons werd als het beste, het schoonste willen doen doorgaan en zelfs ons eigen maken de eer, die aan anderen toekomt. Dat heet ijdelheid, dat is bedrog !

De ware liefde tot zich zelven bestaat in een rechtvaardig streven naar een tijdelijk geluk hier op aarde en naar een eeuwig geluk voor het ander leven. Dit geluk hier op aarde is alleen te vinden in menschelijk bestaan, een deftig leven en eene trouwe vervulling van de plichten. Wie daar in zijn tijdelijk heil zal zoeken, zal meteen zijn eeuwig heil verzekeren.

Hij, die integendeel zijn geluk wil vinden in loutere eigenvoldoening, in lichtzinnig vermaak, zal zich bedrogen zien, daar hij het geluk zoekt waar het ware geluk niet te vinden is.

Dat de liefde tot ons zelven, ons dus niet verblinde, opdat wij niet eenmaal zouden moeten uitroepen : « Alles is ijdel behalve God te dienen ».

De liefde mag niet bepaald blijven tot den eenling zelven ; neen, de liefde tot den naaste moet ook in ieders harte branden.

Liefde moet er wezen in het huisgezin, dat de grondsteen is der samenleving, van man tot vrouw en wederkeerig van de kinderen voor hunne ouders, van de onderdanen voor hunne meesters, in een woord, de ware christelijke liefde, die alleen bij machte is onafgebroken te doen heerschen het ware geluk en den genietvollen vrede.

Immers waar christene liefde is, daar wordt veel vergeven en de wederzijdsche verdraagzaamheid beoefend. Die ware liefde steunt op rechtvaardigheid en wederzijdsche christen eerbied. De liefde, zoo verstaan en beoefend in elk huisgezin, is de grondslag eener gelukkige samenleving. Wie, integendeel zijne liefde bouwt wat helaas op onze dagen maar al te dikwijls gebeurt, op ijdele vergankelijkheden, zooals 't geld, de schoonheid, de gemaakte manieren, heeft zijn liefde in het zand gebouwd, en ze vergaat wanneer haar oorzaken verdwijnen. Zulke liefde is oorzaak van het ontstaan van zooveel slechte huisgezinnen, oorzaak van het verval der maatschappij.

Ware de christene liefde in onze huisgezinnen dieper ingedrongen, wij zouden meer overeenkomst en vrede zien heerschen en de beloofde trouw tusschen man en vrouw zou, in vele gevallen, geen ijdel woord meer zijn.

Dan ook zou onze samenleving van die zelfde christene liefde doordrongen zijn en wij zouden wellicht nooit echt schreeuwende toestanden van uitbuiting en verdrukking hebben zien onstaan, welke aanleiding hebben gegeven tot verbittering tusschen kapitaal en arbeid, ja tot opstand en zelfs, wat God verhoede tot bolsjewisme.

Christene liefde is wat men ook zegge, de eer van onzen herstel der samenleving en de redding der wereld ! Haar beoefenen, haar doen kennen, haar verspreiden, weze dus onze leus.

Bij de liefde voor zich zelven en de liefde voor de naaste moet ook opdat zij volmaakt weze, de liefde tot God zich voegen. God, het opperste, het volmaakste wezen, omsluit in Hem zelven de hoogste liefde. Volmaakt is de liefde van den Schepper voor zijne schepselen. Christus leven is niets anders geweest dan liefde, van de krib tot het kruis. Daar liefde wederliefde vraagt, wie zal or dan zijn hart weigeren aan Hem, die de liefde zelf is ? Het is dus ons aller plicht de liefde tot God haren oorsprong, terugkeeren en de heilzaamste uitwerking zal zich in ons doen gevoelen. Meer liefde weze dus de kreet van den eenling van de maatschappij, meer christene liefde tot heil onzer huisgezinnen en welstand onzer samenleving tot afschaffing van den klassenstrijd tot broederlijkheid onder de volkeren, tot eer en glorie van God, die de ware die de echte liefde is.

BUITENLAND

DUITSCHLAND.

Een laffe moord. — Uit Straatsburg, in den Elzas wordt een vreeselijke moord gesteld. Een herbergier van het dorp Allenwiller, was voor zaken weg en trof bij zijne terugkomst, des anderendaags een ijselijk schouwspel aan.

Hij vond zijne 23 jarige vrouw met afgesneden keel in de kamer welke zij met hare twee kinderen betrok, terwijl de ongelukkige bloedjes, het eene 5 jaar en het andere 6 maanden oud, dood van koude naast het lijk hunner moeder stonden te weenen.

Men moet niet te doen gehad hebben met een walgelijk misdadiger, die zich niet had bepaald zijn ongelukkig slachtoffer de keel over te snijden, doch die haar ook den buik had opengereten. Ook de kinderen dragen sporen van mishandeling, waarschijnlijk toegebracht door den laffen schurk, die moeite zal gehad hebben om de kinderen tot stilte te dwingen. De moordenaar bedreef niet alleen de gemelde daad, doch maakte zich ook meester van eene som van 2700 fr. die daar ergens in eene kas geleigd was.

De misdaad moet rond 3 ure in den morgen gebeurd zijn en werd ontdekt om 6 ure. Mevrouw Dutsch en haar man hielden niet alleen een herberg, doch daarbij ook nog een klein winkeltje. Het waren de vroege klanten van dit laatste, welke de misdaad ontdekten, toen zij naar de winkel kwamen en deze gesloten vindende, opmerkzaam gemaakt werden door het geschreit der kinderen. De geburen gaven dan het alarm, op het oogenblik dat de heer Dutsch thuis kwam.

Het parket liet zich niet lang wachten en stelde dadelijk een naarstig onderzoek in. Geheel de gendarmerie is op de been en zoekt den laffen keerl op, en daar zijn signalement gekend schijnt te zijn, hoopt men ook van hem weldra op het spoor te geraken.

FRANKRIJK.

Zes kinderen in beslag genomen. — Een inwoner van Ornon, in de streek van Bordeaux had moeilijkheden met den fiskus, en deze hadden het bezoek van een deurwaarder voor gevolg. Met de noodige getuigen en volgens al de regels der wet, kwam de deurwaarder, als allerlaatste waarschuwing de manbelen opschrijven en in beslag nemen. De getuigen keken over zijne schouder toen hij met de gewichtigheid die aan zijn ambt past, het proces-verbaal opstelde. Hoe groot was hunne verwondering toen zij den gerechtlode zagen schrijven : « Ik heb aangeslagen en onder het gezag des gerechts gesteld, de volgende voorwerpen : in de keuken : eene tafel, eene kas, vier stoelen, eene stoof en zes minderjarige kinderen..... » De getuigen vielen schier om van verbazing !

— **De man met de 2480 schoonmoeders.** — « Mag een acteur tegen het publiek praten ? » zoo vraagt een bekend Parijsch theater-blad.

In Frankrijk komt dit weinig voor. En de Franschen vinden het eigenaardig, wanneer, als in België en ook elders in het buitenland gebeurt, een acteur — bij voorbeeld ter gelegenheid van zijn jubileum — een toespraakje houdt tegen het publiek, waarbij hij zijn hoorders heel genoeglijk onderhoudt met persoonlijke herinneringen en anecdotes.

Als een typisch voorbeeld van zoo'n onbeduidig jubileums-Spreekje haalt dat blad aan de toespraak, die een buitenlandsch acteur tot het publiek richtte, ter gelegenheid van zijn 25 jarig jubileum.

— Het is de waarheid, dames en heeren, vijf-en-twintig jaar geleden heb ik voor het eerst de planken betreden en sinds dien tijd heb ik 2318 liefdes-eeden gezworen ; 1925 jonge meisjes en 980 weduwen zijn mij trouw gebleven ; ik heb mijn eeden 1543 keer gehouden, 775 maal heb ze ik verbroken ; 3250 keer is de oorlog uitgebroken tusschen mijn gezin. Aan blindschatten heb ik 6,000,000 frank ontvangen, 2,560,000 gulden en 3,897,000 marken, nog weet ik niet waar al dat geld gebleven is ! Eén enkelen keer sleents ben ik uit liefde getrouwd ; vraag maar aan mijn vrouw of het niet waar is. Ik ben 3000 keer op feesten uitgenodigd ik ben 942 keer de deur uitgetrapt ; ik ben 170 keer in handen van dieven gevallen, en ik heb... 2480 schoonmoeders gehad.

Het blad geeft intusschen toe, dat zoo'n statistiek inderdaad wel origineel is.

Origineel is het inderdaad !

HONGARIE.

Een ongelukkig volk. — De bleeke, teere gezichtjes der talrijke Hongaarsche kinderen die geregeld naar ons land worden overgebracht om er wat op te knappen, geven ons reeds een klein denkbeeld van de ellende die in het armzalige Hongarie heerschen moet.

Een ontzettende nood laat zich door heel het land gevoelen ; ontbering en honger maken duizenden slachtoffers vooral onder de jeugd wier uithoudingsvermogen tegen deze harde beproeving niet bestand is. Een lid van het Werk der Hongaarsche Kinderen verklaart dat te Budapest 10.000 jongens en meisjes wachten op de bereidwilligheid van liefdadige personen die hen willen aannemen om hun toe te laten bij ons hun ondermijnd gestel, dat nog door overvoeding kan gered worden, te komen versterken. Men berekent dat ongeveer 70.000 personen in de afzichtelijkste krotten en sanenschelijk bestaan lijden, bij zoverre dat in kleine kamers van enkele kubiek meter ruimte soms acht en tien personen verblijven.

Vele ouders kunnen onmogelijk nog aan hunne kinderen de vereischte kleeding bezorgen ; er wordt melding gemaakt van gevallen waarin kleine jongens en meisjes hunne kleederen ruilen, zonder onderscheid van kunne, de eenen naakt op een vloer slapend om de anderen toe te laten op straat te komen.

Het is dan ook voor iemand die het eenigzins doen kan een plicht van christelijke naastenliefde tot het lenigen dezer onbeschrijflijke ellende mee te helpen.

Over 't algemeen zijn de Hongaarsche kinderen zeer verstandig en het loont in vele gevallen de moeite, al was het dan ook maar om hun vriend-chappelijken ongang, ze aan te nemen en betere levenswoorwaarden te bezorgen.

MEXICO.

De godsdienstvervolging. — AFSCHUWELIJKE TERECHTSTELLING. — Havas seint uit Parijs 30 Mei : Volgens een snelbericht uit New-York aan de « Daily Mail » klaagt de Z.E.H. Wilfred Parsons in de « Catholic Weekly Review » aan, dat onlangs de Mexikaansche overheden te Leon Guanajuato, twee priesters, een jongeling en zijn bruid alsook een getuige deden terechtstellen.

En waarom ? Omdat het huwelijk ingezegend werd volgens een ander ceremonineel dan de hatelijke regeering van Mexico voorschreef.

De lijken der vijf slachtoffers van de godsdienshaters werden in een openbaren tuin van de stad tentoongesteld.

ITALIE.

Het geheim van het brekend oog. — HOE EEN MOORD TE ROME WERD OPGEHELDERD. — Te Rome is het naar de « Frankf. Ztg. » meldt, gelukt een geheimzinnigen moord langs een nieuwen criminalistischen weg op te helderen.

De arts dr. Corelli was in zijn werkkamer met zijn zuster doodgeschoten geworden. De politie was er niet zeker van of hier een zelfmoord of een moord had plaats gehad. De arts was met de dochter van een industrieel verloofd geweest en zou binnen vier weken gaan trouwen. Niemand ook zijn verloofde niet, had iets te abeermaals aan hem te spenen ; zijn toekomst zag er in ieder opzicht rooskleurig uit. Zijn zuster, een onbetspelijk meisje deed voor hem de huishouding. Gezien deze feiten, die zelfmoord praktisch buitensloten, wendde de familie zich tot den grootsten Italiaansche criminelloog dr. Ventino en verzocht hem, licht te stengen waar de politie machteloos stond.

Nu vervult naar reeds lang bekend is, het oog in de laatste oogenblikken van stervende personen de rol van een fotografisch apparaat. Het beeld van den ontzielende wordt dan opgenomen. Dr. Ventino nu is de uitvinder van een instrument, waardoor men op met te ingewikkelde wijze dat beeld op een plaat kan fixeeren. De poging gelukte, en Dr. Ventino vikrieg, aldus de beeldtenis van een donkeren jongen man met snorretje « à la Menjou ». Het was nu niet zoo moeilijk meer, den persoon te vinden. De politie gelukte het den bankbediende Giuseppe Russolini aan te houden, een 23 jarig patient van den vermoorden dokter, iemand die precies op de foto geleek. Tijdens een consilt had gelijk Russolini zonder uitzichten bekende, Dr. Corelli hem verwijten over zijn zedelijk gedrag gemaakt en hem een verdere geneeskundige behandeling geweigerd. De patient, een buitengewoon nerveus iemand, was toen woedend geworden en had de revolver getrokken. Met een schreeuw van angst wierp toen Corelli's zuster zich tusschen de twee mannen. Het schoot viel richter juist op dat moment en het meisje viel doodelijk gewond neer. De moordenaar gooide toen de revolver neer en nam de vlucht. In de armen van haar broeder blies het ongelukkige meisje den laatsten adem uit. In zijn vertwijfeling over dit ongeluk moet dr. Corelli daarop het wapen van den grond genomen hebben en de hand aan zich zelf geslagen hebben.

ENGELAND.

Gedood door een onbestuurden auto. — Een vrouw en een man zijn Donderdag avond in de drukke hoofdstad van Richmond aan de Theems, overreden en gedood door een auto, die na een gevecht tusschen de drie inzittenden en een agent op de treeplank, onbestuurd verder was gereden en op het trottoir terechtkwam.

De auto was eerder op den dag gestolen van een reizger te Putney, die voor een waarde van 1250 gulden aan dameskleeding bij zich had en dadelijk van den diefstal aangifte had gedaan, waarop het signalement spreid was. De politiegent Hedges hield den auto aan in een nauwe straat te Richmond en sprong op de treeplank. De schauffeur zette de motor toen harder aan en beide inzittenden trachtten den agent van de treeplank af te werken. Deze blies maar steeds op zijn politiefluitje. Op een gegeven moment sprongen de twee passagiers uit den auto, na Hedges nog een fiskchen duw te hebben gegeven, waardoor de agent op straat viel. Het scheelde niet veel of hij was toen meteen door een omnibus overreden.

De chauffeur van den gestolen auto volgde zijn makkers in hun vlucht, zonder zich zelfs den tijd te gunnen den motor stop te zetten. Zoo reed de leege auto door, reed tegen een vrachtauto op en draaide dientengevolge het trottoir op tegen het gebouw van Barclay's Bank. Twee vrouwen en een man raakten bekneld tusschen auto en de bank. De man en een der vrouwen zijn spoedig na het ongeluk overleden. De gedoode vrouw was vergezeld van haar man en twee kinderen. Haar dochter werd eveneens gekwetst, evenals nog een man.

IERLAND.

Vier gevaarlijke galeiboeven uit het gevang ontsnapt. — DRIE HUNNER WAREN TER DOOD VEROORDEELD ! — Uit het gevang van Belfast zijn vier gevaarlijke galeiboeven losgebroken, en bij middel van een auto spoorloos verdwenen.

Drie hunner waren veroordeld voor zeventsklangen dwangarbeid wegens moord, de vierde had een straf van 12 jaar dwangarbeid uit te boeten wegens moedpoging.

Hoe zij er in geslaagd uit de zoo goed bewaakte gevangenis te ontsnappen, is nog een raadsel, en voor het oogenblik wordt nog ijverig een oplossing gezocht voor het feit, dat het aan die 4 mannen gelukte om een enkele gevangenscel bijeen te komen, waaruit zij naden ontvlucht zijn.

Ten tweede bestudert men hoe het hun mogelijk geweest is met medeplichtigen van buiten het gevang in aanraking te komen, want het is zeker dat zulks het geval moet geweest zijn, en dat het enkel dank aan die medewerking is, dat zij er in gelukten te ontkomen.

In de opening van het slot der cel werd een stuk hout gevonden dan diende om aan den schieter van het slot te beletten, terug in zijne holte te geraken.

Wanneer de tijd voor het openen der deur gekomen was, kon de gevangene, bij middel van een ijzerdraad of een nagel het stukje hout verwijderen en zonder verdere moeilijkheden de deur openen.

Over eenigen tijd waren de gevangenen buiten de gevangenismuren bezig geweest met te helpen aan laanwwerken langs den kant der Crumlinstraat en langs den kant denkt men dan ook, dat het hun mogelijk moet geweest zijn met voorbijgangers in

---

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 2 —

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— En dan naar Parijs, zei hij bij zich zelf. Daar zal ik mij een positie scheppen daar zal ik schitteren !

Hoe ? — dit wist hij niet ; hij vroeg het zich ook niet af ; hij zou er zich ook geen rekenschap van hebben kunnen geven ; maar hij voelde zich aangedreven door een onzichtbare kracht die over duizend moeilijkheden zou zegevieren.

— Ik wil, ik zal rijk worden ! riep hij uit. Langs welken weg ?

Het toeval zou hem dien aanwijzen. De gelegenheid zou hij met beide handen aangrijpen.

Terwijl de graaf en de gravin de Montgrand over den verkoop van het kasteel en over de opvoeding hunner kinderen spraken, schreef Tiburce een brief aan zijn vader. Tevergeefs had men in dat schrijven een woord van kinderlijken eerbied of zelfs van toegenegenheid gezocht. Het liep over zaken en vloeide over cijfers.

Van tijd tot tijd legde hij de pen neer, keek naar de schilderijen aan den muur, merkwaardige kunststukken, gezichten van Parijs voorstellende, om dan weer met een zucht zijne onderbroken berekeningen te hervatten.

Juist was hij bezig om met een algemeen gebruikelijken term zijn brief te besluiten, toen de oude Mathias, die op het kasteel de functien van kamerdienaar en koetsier in zich vereenigde, bij Tiburce aanklopte met de boodschap : Mijnheer de graaf wenscht u te spreken.

De rentmeester stond werkelijk op. Een vluchtig rood overtoog zijn gelaat en terwijl Mathias zich verwijderde, bromde de trotsche jonkman in zich zelf : « slaaf gehoorzaam, uw meester heeft bevolen ».

Toch had de familie de Montgrand hem nooit uit de hoogte behandeld. De graaf gaf zijn bevelen gewoonlijk in den vorm van een vriendelijk verzoek. De gravin was immer voorkomend en welgezind jegens hare omgeving, maar Tiburce schaamde zich in zijn verregaanden hoogmoed een betrekking die vele jonge lieden van zijn leeftijd hem benijdden.

Na de eerste opwelling van drift keerde op zijn gelaat die koude onverschillige uitdrukking terug, welke hem zoo zelden verliet.

Hij keek nog eens even in den spiegel, als om zich te overtuigen of zijn kalmte werkelijk was teruggekeerd en daalde toen de trap af naar de receptiezaal.

— Ga zitten, Danglès, sprak de Montgrand op vriendelijken toon. Ik kan niet langer nalaten u mij t eene omstandigheid in kennis te stellen, die ons smartelijk treft en ook op uw positie invloed zou uitoefenen. Ons kasteel der Afgronden is verkocht, de koopprijs wordt mij dezen avond reeds ter hand gesteld en over acht dagen zal de nieuwe eigenaar hier reeds zijn intrek nemen. Binnen dien tijd moeten wij het dus verlaten en zullen te Parijs gaan wonen. Bij de wisseling van mijne fortuin moet ik mij het genot van uwe diensten ontzeggen. Het doet mij innig leed, mijn vriend ; want ik heb u altijd beschouwd als een lid der familie. Uw grootvader heeft ten tijde der revolutie in 1792 mij het leven gered, uw vader heeft mij trouw gediend en alles gedaan om onzen ondergang te voorkomen. In de vacanties bracht ge met uwe zuster Lea en mijne kinderen hier zooveel genoeglijke dagen door en gedurende de weinige maanden, die gij hier als rentmeester hebt doorgebracht, heb ik u als eerlijk, stipt en werkzaam leeren waardeeren. Ik ben u dan ook zeer gemegen en geloof mij dat ik, waar het mogelijk is, alle pogingen zal in het werk stellen om u eene goede betrekking te bezorgen. Te Parijs heb ik invloedrijke vrienden, ik hoop u dus nog, voor het jaar ten einde loopt, eervol geplaatst te zien.

— Zeer verplicht, mijnheer de graaf, antwoordde Tiburce. Zoo ik hier als rentmeester naar behooren mijn plicht vervulde dan geschiedde dit uit eerbied voor den wil mijns vaders en uit belangstelling in de welvaart uwer familie ; maar ik mag u niet verzwijgen dat mijn wetenschap, mijn smaak, mijne gedachte, kortom alles mij verwijdert van eenen werkkring, die niet te denken geeft en slechts eene werktuigelijke stiptheid vordert, zoodat ik nergens eene betere gelegenheid had kunnen vinden tot verstomping van mijn verstand.

— Wat wilt ge dan aanvangen ?

— Een bepaald antwoord kan ik hierop niet geven. Ik begrijp het zelf nog maar zelf. Misschien baan ik mij een weg als advokaat, of ik richt als de fortuin mij wil terzijde staan, een handelshuis op. In ieder geval, ik wil vooruit in de wereld.

— Ik kan u geen ongelijk geven. Uw ijver en goede wil zullen zeker het geluk uws vaders verhoogen en hoe gij u ook vestigt, hetzij als advokaat of in zaken, kunt ge op mijne hulp rekenen. Doe mij nu het genoegen te zorgen dat alle boeken en rekeningen op ons landgoed betrekking hebbende, zoo spoedig mogelijk ter beschikking worden gesteld van den nieuwen eigenaar.

— Nog dezen avond zal ik hieraan voldoen, antwoordde Tiburce.

— Dus al uwe boeken zijn tot op dezen dag in orde ?

Tiburce knikte bevestigend.

— Ik bewonder uwe nauwgezetheid en het spijt mij daarom des te meer, dat wij elkaar zoo moeten verlaten. Intusschen alles zal terecht komen. Morgen zal ik u het loon uitbetalen van een vol jaar dan kunt ge voorloopig onbezorgd leven.

— Maar dat is immers onmogelijk mijnheer de graaf. Ik ga voorloopig naar mijn vader terug.

— Toch zult ge mij verplichten deze som te aanvaarden, en als ik u bidden mag draag zorg voor uwe zuster. Lea is zoo schoon en de wereld — gij kent haar beter dan uw eenvoudige vader — de wereld is bederven, zoo geneigd om eene schoone bloem te vertreden.

— Ik beloof het u, mijnheer, alschoon Lea beginsel genoeg heeft om over zich zelve te waken.

Zoudt ge u nu willen belasten met de zorg over mijne boekenverzameling ? Ze wordt zoo licht met overbrengen beschadigd en vraagt aan Mathias of hij, zoodra de notaris zich aanmeldt hem hier binnen wil laten en vervolgens met alle zorg den uitgang sluiten. Hij moet vooral niet vergeten Sultan los te laten.

Tiburce maakte eene lichte buiging en vertrok.

Hij ontmoette den ouden bediende op de trap.

— Goede vriend, de graaf heeft bevolen, dat ge dezen avond alle mogelijke voorzorg zult in acht nemen. Als de notaris komt, moet ge hem binnen laten en dadelijk alle buitendeuren verzekeren. Sultan moet ge van nacht los laten loopen.

De graaf begint voorzichtig te worden, zei Matthias. Nu, dat is verstandig. De dieven zullen het kasteel of den tuin niet in hun zak steken ; maar de bankbilletten, die mijnheer Refus van avond misschien meebrengt.

— Juist, vjel Tiburce in, De omstreken zijn in den laatsten tijd vol van lui die bedden om werk en God danken, dat ze het niet vinden. Zulke menschen zijn er gewoonlijk op uit hun slag te slaan. Het is ten minste te hopen dat mijnheer Refus per rijtuig komt of althans goed gewapend.

— Hij gewapend of per rijtuig komen ? neenen Matthias daar is geen denken aan. De man rekent in welk gevaar ook altijd maar op zijn hond.

Nu is Pluto wel een goed waar per rijtuig of met een revolver, zoals gij zegt, was mijnheer toch veel veiliger.

— De Heinel beware den armen man, riep Tiburce uit en ging naar zijne kamer.

Het hebt brandde nog en hij draande het werktuigelijk omhaag, alsof hij in het halfdonker de denkbeelden wilde verjagen die zijnen geest voortijd zweemen.

Hij hep onrustig de kamer op en neer, terwijl zijne vingers zich krampachtig bewegen.

— Komaan, mompelde hij. Zij hebben het kasteel verkocht en binnen een uur komt de notaris hier, misschien met twee-à-driehonderd duizend gulden. Welk een schat ! Met zoo'n kapitaal zou men nog iets kunnen uitrichten. Ik zou zoo dwaas niet zijn om er mee naar de speelbank te gaan. — Neen, speculeeren, naar de Beurs met het geld.

— Binnen twee jaar was ik eerste geldman van Parijs. En dan zeg ik niet te veel. En ontbreekt mij dan den moed om hiertoe te geraken ? Als ik het eens waagde ? Het is een gevaarlijk stuk. Maar ik weet toch, dat ik zou slagen en is eenmaal mijn doel bereikt, dan zal ik gemakkelijk kunnen vergeten op welke wijze ik er toe ben gekomen. Wat zullen de graaf en de gravin beginnen met eene som, die mij en Lea eene schitterende toekomst verzekert ? Niets ! Zij plaatsen het in hunne bekrompenheid hier of daar voor 3 à 4 percent en behelpen zich met de rente. Tancrede wordt sekretaris van een gezantschap en zijne zuster — de schoone, de bemindste Paula ! Wie weet welke schitterende partij reeds voor haar is bestemd.

Zoo zij eenvoudig de dochter was van een geldman in plaats van een graaf, ik zou weten wat mij te doen stond. O ! rijk te zijn ! Millioenen te bezitten die men tegenover geborte en adeldom zou kunnen stellen ! Met een overvloed van goud te leven aan de zijde van eene vrouw, die zich te midden van de wereld weet te bewegen, van eene schoone, die boven al de weelde van Parijs kan uitschitteren.

Moet ik dan arm blijven is ? mijn geheel leven ? Mijn vader heeft een gering kapitaal. Hoe is het toch mogelijk ? Drie geslachten van Danglès hebben zich gewijd aan de fortuin der Montgrands. Wij zijn arm gebleven en dan durft men nog spreken van de voordeelen van het rentmeesterschap.

— Bittere spot ! Wij zijn arm gebleven. Lea en ik. O, zij is nog dieper te beklagen. Zij zal niet kunnen worstelen tegen het noodlot ; het arme schepsel kan zich onmogelijk onder de burgers bewegen. Hare schoonheid geeft haar een rang onder de vrouwen van hoogere ontwikkeling. Haar talent grenst aan het genie. De muzen zelf hebben haar ingewijd in de geheimen der dichtkunst, der muziek, der schilderkunst. Zij is een engel, zij mag zich niet stooten aan de hoeken van het alledaagsche.

Tiburce stond een oogenblik stil. Het was zoo somber in de kamer.

Het vuur aan den haard dreigde uit te gaan en de lamp verspreidde een twijfelachtig licht.

Hij opende het venster. Een treurige avond, mompelde hij.

(Wordt vervolgd).